

# РЕШЕНИЕ

№ 20378

гр. София, 13.06.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав, в**  
публично заседание на 16.05.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Десислава Корнезова**

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **2805** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на „Банка ДСК“ АД, представлявано от Б. Ф. С. и С. Л. С., срещу заповед № 1248/03.02.2025г. на председателя на Комисията за защита на потребителите /КЗП/.

В жалбата са въведени съображения за незаконосъобразност на акта поради постановяването му в противоречие с нормите на материалния закон и целта му. Изложено е, че погрешно е била възприета фактическата обстановка, което е довело до неправилен извод за извършена нелоялна търговска практика. Посочва се, че съгласно чл. 11, ал. 1 от Закона за потребителския кредит /ЗПК/, договорът за потребителски кредит се изготвял на разбираем език и съдържал конкретно изброени реквизити, сред които са и изискуемите застраховки (т. 19), общият размер на кредита (т. 7), годишният процент на разходите (ГПР) и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора (т. 10). Пзовава се на чл. 19, ал. 1 и §1, т.1 от ДР ЗПК относно ГПР и общия разход по кредита за потребителя, който включвал застрахователните премии в случаите когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита. Акцентираща, че сключването на договора за застраховка не било задължително условие за получаването на кредита, без сключването му потребителят би приел същите условия по договора за кредит. Посочва, че при неплащане на която и да дължима застрахователна месечна премия на падежа ѝ, индивидуалното застрахователно покритие се прекратявало след изтичане на 60 – дневен гратисен период след датата на падежа, без да е необходимо допълнително изрично писмено заявление от страна на застрахователя или застрахователя, откъдето е направен извод, че договорът за кредит може да продължи да

съществува и без наличието на действаща застраховка. В погасителния план се правело ясно разграничение между дължимите вноски по кредита и общата сума по него, като за улеснение на клиентите застрахователните премии били включени в плана.

В проведеното съдебно заседание жалбата, се поддържа чрез юрк. В. И., която моли за нейното уважаване и претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение и държавна такса.

Ответникът- председател на КЗП, редовно призован, не изразява становище и не се представлява в съдебно заседание.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, като се запозна с доводите на страните и приложените по делото доказателства по реда на чл.235, ал.2 ГПК във вр. чл.144 АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Оспорващото дружество „Банка ДСК“ АД е кредитна институция по см. на чл.2 от ЗКИ.

При извършена на 03.12.2024 г. служебна проверка на основание заповед № 5909/03.12.2024г. на председателя на КЗП, длъжностни лица на КЗП, Регионална дирекция - Р. са извършили проверка в офис на „Банка ДСК“, в [населено място]. Длъжностни лица от КЗП са пожелали да получат информация за условията за отпускане на потребителски кредит в размер на 1 500 лв. и срок за погасяване 6 месеца. Уточнено е, че минималният срок за погасяване е 18 месеца, като служителят е уточнил, че няма да се сключва застраховка и работната заплата няма да се превежда по разплащателната сметка в банката. Предоставена е била бланка озаглавена „Обща информация“, в която в табличен вид, са посочени параметрите на кредита по зададени критерии, както следва: „обща сума, която следва да се заплати (общ размер на кредита /главница/заедно с лихвите и разходите, които могат да възникнат – 1 947,46 лева, такса за административни дейности по разглеждане на искане на кредит – 100 лева; месечна такса план – 11,99 лева; годишен процент на разходите (ГПР) - 47.84 %, ежемесечен превод на доход – да“. Впоследствие длъжностното лице от КЗП е пожелало да получи проекто-договор във връзка с предоставената информация по кредита „Стандартен КТП“, но служителят е заявил, че е необходимо да се подпишат предварително документи и е пристъпил към представянето на следните такива за подпис: искане за кредит; приложение № 2 (към чл. 2, ал. 2 от протокола за достъп до РН - НБД „Население“ № АУ04- 268/22.11.16г.) декларация - съгласие; декларация за предоставяне на преддоговорна информация по чл. 5, ал. 2 от ЗПК, без информацията да бъде предоставена; декларация към искане за кредит; погасителен план; общи условия за предоставяне на кредити за текущо потребление. Едва след подписването на горепосочените документи на длъжностното лице от КЗП са предоставени за подпис: стандартен европейски формуляр; договор за кредит за текущо потребление; рамков договор за предоставяне на платежни инструменти; декларация за информираност за получаване на Общи условия на „Банка ДСК“ за предоставяне на платежни услуги на физически лица; допълнително споразумение за откриване и обслужване на стандартна разплащателна сметка; справка за IBAN. Служител на банката е заявил, че застраховката не е задължително условие, а такса „Административни дейности по разглеждане на искане на кредит“ се генерира от системата на база размера на отпуснатия кредит. Така установеното е описано в съставения констативен протокол № К-2740794/03.12.2024 г.

Във връзка с писмо с рег. № Ц-03-11465/11.11.2024 г., на 15.11.2024г. жалбоподателят е представил на КЗП следните документи: договор за кредит за текущо потребление от 09.10.2024 г. с кредитополучател А. Б. Й.; общи условия за предоставяне на кредити за текущо потребление и погасителен план.

Допълнително е представено на КЗП и копие от стандартен европейски формуляр, декларация за преддоговорна информация във връзка със сключения с А. Й. договор за кредит за текущо потребление за рефинансиране на задължения към друга банка.

С писмо рег. № Ц-03-11465/10.12.2024 г. са изискани допълнителни документи от жалбоподателя. Въз основа на тях е било установено, че А. Б. Й. е подписала индивидуално заявление към застраховка „Кредитна защита“ с месечна премия от 18, 36 лева, която е посочена в погасителния план към договора за кредит и е включена в размера на „обща дължима сума“ на месец от 245,46 лева. Застраховката била сключена с посредничеството на „Банка ДСК“ АД на 09.10.2024г., към който момент кредиторът е бил наясно с размера на застрахователната премия, която е дължима от потребителя. Застрахователната премия, свързана с договора за текущо потребление не участвала във формирането на ГПР. Посоченият 6,70% ГПР не отговарял на разходите, които щял да направи потребителят, защото в него не се включвали разходите за застраховка.

Административното производство е приключило с издаването на заповед № 1248/03.02.2025г. на председателя на Комисията за защита на потребителите /КЗП/, с която на „Банка ДСК“ АД е забранено прилагането на заблуждаваща нелоялна търговска практика по см. на чл. 68д, ал. 1, предл.1-во, във вр. с чл. 68г, ал. 4 във вр. с чл. 68в от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/.

В мотивите на акта е прието, че при извършване на дейността си „Банка ДСК“ АД в качеството си на кредитор използва нелоялна заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, предложение 1 /съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща/, във връзка с чл. 68г, ал. 4, във връзка с чл. 68в от ЗЗП, защото дружеството предоставя на потребителите невярна информация на размера на ГПР и общите разходи, като не включва в ГПР възнаграждението за застрахователна премия.

Заповедта е съобщена на оспорващото дружество на 06.02.2025 г., а жалбата срещу нея е заведена в деловодството на административния орган на 19.02.2025 г.

В хода на съдебното производство от страна на жалбоподателя са представени следните писмени доказателства: индивидуално заявление за застраховка „Кредитна защита“ № E0031248164241023 и групов договор за застраховка „Кредитна защита“ от 07.10.2024г., сключен с „Групама Животозастраховане“ ЕАД и „Групама Застраховане“ ЕАД.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, защото е предявена срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК, в преклузивния срок и от активно легитимирано лице - адресат на акта, за което е налице правен интерес от отмяната му.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съдът, след като извърши на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, приема следното:

На първо място, актът е издаден от компетентен орган – председателя на Комисията за защита на потребителите, съгласно нормата на чл.68л, ал.1 ЗЗП, която предвижда, че когато Комисията за защита на потребителите установи, че търговската практика е нелоялна, председателят издава заповед, с която забранява прилагането ѝ.

На второ място, заповедта е издадена в предписаната от закона форма, доколкото разпоредбите на ЗЗП не предвиждат различни изисквания от установените в чл.59 АПК. Актът е в писмена форма, в него са посочени, както правните, така и фактическите основания за издаването му. Волята на административния орган е ясно изразена, не съществуват пропуски или грешки, което е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол и осигурява възможност на

оспорващия да организира адекватно защитата си в процеса. Ответникът, чрез своите фактически констатации обосновава е посочил действителното правно положение, не се установява непълнота на фактите, а след анализ и проверка на същите, съдът приема, че те са и реално осъществени. Не се установява порок във формата по см. на чл. 146, т. 2 от АПК, който да обуславя отмяна на акта.

На трето място, не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да предпоставят отмяна на заповедта по см. на чл.146, т.3 АПК.

Преценката на административния орган е направена, след обсъждане на релевантните факти и обстоятелства в изпълнение на разпоредбите на чл.35 и чл.36 от АПК, изискващи индивидуалният административен акт да се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая. Съобразно служебното начало в административния процес, ответникът е събрал всички необходими доказателства, извършил е надлежна проверка на същите, а окончателният правен резултат е в съответствие с приетите фактически установявания. Не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са довели до неправилно приложение на материалния закон, тъй като фактите вярно са подведени под съответните материалноправни разпоредби. Не е нарушено и накърнено правото на защита на жалбоподателя в хода на производството, за съществуването на което същият е бил уведомен и са изискани от него писмени обяснения и доказателства. В случай, че жалбоподателят не се е запознал с всички събрани по преписката доказателства, това процесуално право той може да упражни в пълен обем в съдебния процес, като оспори писмените доказателства или представи нови такива.

На четвърто място, заповедта е издадена при правилно приложение на материалния закон, поради което не е осъществено основанието по чл.146, т.4 АПК за нейната отмяна.

Уредбата на нелоялните търговски практики се съдържа в Глава IV, раздел III от Закона за защита на потребителите, с който са транспонирани правилата на Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и Съвета от 11 май 2005 година относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета („Директива за нелоялни търговски практики“).

С императивната норма на чл. 68в от ЗЗП е въведена изричната забрана за прилагане на нелоялни търговски практики. Легалното определение на понятието „търговска практика“ се съдържа в § 13, т.23 от ДР на ЗЗП, съгласно която това е всяко действие, бездействие, поведение, търговска инициатива или търговско съобщение, включително реклама и маркетинг, от страна на търговец към потребител, което е пряко свързано с насърчаването, продажбата или доставката на стока или предоставянето на услуга на потребителите. Търговска практика е нелоялна, ако противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност и ако променя или е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, когато засяга или към когото е насочена, или на средния член от групата потребители, когато търговската практика е насочена към определена група потребители (чл. 68г, ал. 1 ЗЗП). Нелоялни са и заблуждаващите и агресивните търговски практики, според чл.68г, ал.4 ЗЗП.

Съгласно чл. 68д, ал. 1 ЗЗП търговската практика е заблуждаваща, когато съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща или, когато по някакъв начин, включително чрез цялостното ѝ представяне, заблуждава или е в състояние да въведе в заблуждение средния потребител, дори и ако представената информация е фактически точна относно някое от обстоятелствата, посочени в ал. 2 и има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което той не би взел без използването на търговската практика. В ал. 2 се

съдържа подробно описание на изискванията, които следва да включва информацията.

Съгласно т. 18 от Преамбюла на Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар, средният потребител е сравнително добре информиран и сравнително наблюдателен и предпазлив, като отчита обществените, културни и лингвистични фактори, както се тълкуват от Съда на Европейските общности.

Оспорената заповед е издадена за нарушение на чл. 68в и чл. 68г, ал. 4, вр. чл. 68д, ал.1, предл. 1 от ЗЗП – заблуждаваща нелоялна търговска практика, която се изразява в предоставяне на потребителите на невярна информация и следователно е подвеждаща. За да е изпълнен фактическият състав на разпоредбата е необходимо лицето, което прилага практиката да е търговец по смисъла на § 13, т. 2 от ЗЗП; да е налице търговска практика по смисъла на §13, т. 23 от ЗЗП; предлаганата на потребителя информация да е невярна; тази практика да има за резултат вземането на търговско решение, което без нея средният потребител не би предприел.

„Банка ДСК“ АД при осъществяване на дейността си на кредитна институция предлага на своите клиенти сключването на договори за потребителски кредити, в случая „договор за кредит за текущо потребление“. Съгласно легалната дефиниция, съдържаща се в § 13, т.1 от ЗЗП, „потребител“ е всяко физическо лице, което придобива стоки или ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност, и всяко физическо лице, което като страна по договор по този закон действа извън рамките на своята търговска или професионална дейност. Клиенти на такъв договор са именно физическите лица, като услугата, която се предоставя не е за търговска или професионална дейност, т.е. отговарят на изискванията за потребител по смисъла на ЗЗП. Предоставеният кредит за текущо потребление представлява „услуга“ по § 13, т.14 от ЗЗП, доколкото може да бъде определен като материална или интелектуална дейност, която се извършва по независим начин, предназначена е за друго лице и не е с основен предмет прехвърляне владение на вещ. Безспорно предоставянето на информация относно основните елементи на договора, и по-конкретно определяне на ГПР и общи разходи по договор за потребителски кредит, могат да бъдат определени като действия от страна на търговеца насочени към потребител, които са пряко свързани с насърчаването, продажбата или доставката на стока или предоставянето на услуга и като такива представляват търговска практика.

Не всяка невярна информация във връзка с договора за кредит между търговец и потребител би могла да се определи като подвеждаща. В чл. 68д, ал. 2 ЗЗП са посочени обстоятелствата, които са от такава значимост за потребителя, че непредоставянето от търговеца на точна и пълна информация по отношение на тези обстоятелства, може да се определи като подвеждаща нелоялна търговска практика. Сред изброените са и цената или начина на нейното изчисляване, или съществуването на специфично предимство по отношение на цената /чл. 68д, ал.2, т.4 от ЗЗП/. В случая, ГПР и общите разходи по потребителските кредити представляват информация, от която може да се изчисли цената на услугата. Ето защо, даването на невярна и следователно подвеждаща информация относно ГПР и невключването в него на застрахователната премия, може да се определи като нелоялна търговска практика.

Изискванията към договора за потребителски кредит, както и към преддоговорната информация и начина на изчисляване на годишния процент на разходите се уреждат

от Закона за потребителския кредит /ЗПК/. Законът има за цел да осигури защита на потребителите чрез създаване на равноправни условия за получаване на потребителски кредит, както и чрез насърчаване на отговорно поведение от страна на кредиторите при предоставяне на потребителски кредит. В чл. 6 от ЗПК е регламентирано задължението на кредитора да предоставя подходящи разяснения на потребителите, позволяващи им да преценят доколко предлаганият договор за кредит съответства на техните потребности и финансово състояние, както и да разяснява преддоговорната информация по чл. 5, която трябва да бъде предоставена, основните характеристики на предлаганите продукти и въздействието, което могат да окажат върху потребителите, в т.ч. последиците в случай на просрочени плащания от страна на потребителя. Съгласно разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т.10 от ЗПК, договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин.

Както е посочено в чл. 19, ал. 1 ЗПК, годишният процент на разходите изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Годишният процент на разходите по кредита се изчислява по формула съгласно приложение № 1, като се вземат предвид посочените в него общи положения и допълнителни допускания. Понятието "общи разходи по кредита на потребителя" обхваща всякакви видове разходи, които потребителят следва да заплати и които са известни на кредитора, съответно разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, също се включват в тези разходи. В § 1, т.1 от ЗПК се съдържа легалната дефиниция на понятието „общ разход по кредита за потребителя“, това са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, *и по-специално застрахователните премии* в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Общият разход по кредита за потребителя не включва нотариалните такси.

В чл. 3, б. „ж“ от Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 година относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета е регламентирано, че „общи разходи по кредита

за потребителя“ означава всички разходи, включително лихва, комисиони, такси и всякакви други видове разходи, които потребителят следва да заплати във връзка с договора за кредит и които са известни на кредитора, с изключение на нотариалните разходи; разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, *по-специално застрахователни премии, също се включват*, ако в допълнение към това сключването на договор за услугата е задължително условие за получаване на кредита или получаването му при предлаганите условия. Транспонирането на чл. 3, б. „ж“ от Директива 2008/48/ЕО е намерило точно отражение в § 1, т. 1 ДР на ЗПК. Спорът в случая се свежда до това представляват ли договорите за застраховка, задължително условие за получаване на кредита за текущо потребление, поради което застрахователната премия да е част от общите разходи по кредита, която следва да бъде калкулирана в ГПР.

Преди сключването на договор за потребителски кредит, на потребителя се предоставя Стандартен европейски формуляр, който съдържа необходимата информация за вземане на решение. В представения по делото от жалбоподателя Стандартен европейски формуляр, в част 3 „Разходи по кредита“, т. 2 „ГПР“ не се съдържа компонент „застрахователна премия“. В т. 4 „свързани с договора разходи“ също не е посочено заплащането на застрахователно възнаграждение. В т. 6 „обща сума, която трябва да се плати“ /общ размер на кредита, заедно с лихвите и разходите, които могат да възникнат/ е фиксирана сумата 29 324,36 лева. Това в действителност е общата дължима сума, в която е включена и застраховка съгласно подписания погасителен план. В тази сума са калкулирани и разходите за заплащане на застрахователна премия, която за целия период е на стойност от 2 203,20 лева. При отправяне на предложението и предоставяне на информация за основните елементи на потребителския кредит, жалбоподателят е бил наясно относно размера на дължимата застрахователна премия.

В представения по делото договор за кредит за текущо потребление сключен между А. Й. и „Банка ДСК“ АД на 09.10.2024 г. липсват клаузи във връзка с договор за застраховка и той не е изрично упоменат като условие за получаване на кредита.

В т.11 от договора е уговорено, че ГПР е 6, 70%, а в погасителния план е обособена колона „застраховка“ с цена от 18,36 лв. на месец, която е един от елементите при формирането на „общо дължима сума“- 245, 46 лева, но тази застрахователна премия не е отразена при изчисляването на ГПР. Не става ясно каква е причината за включване на застрахователната премия в погасителния план и като компонент при пресмятане на „общо дължимата сума“ по кредита.

Съгласно представения групов договор за застраховка „кредитна защита“ на кредитополучатели на „Банка ДСК“ АД по потребителски, жилищни и ипотечни кредити, включването в групата на застрахованите лица, се извършва по силата на лично писмено съгласие на кредитополучателя, изразено чрез подписването на Съгласие за присъединяване по договора за застраховка (чл. 5, ал.1 от договора). В

раздел II, т.1 от индивидуално заявление за застраховане, подписано от А. Й. е посочен точният размер на застрахователната премия за лица от 18 до 59 г. – 8 % от месечната вноска по кредита /8, 06 % с включен данък от 2%/.

Обстоятелството, че в погасителния план е посочено, че договорът за застраховка не е задължително условие за получаване на кредита, само по себе си не води до извод, че застраховката не е условие за сключване на договора за кредит и не следва да се включва в ГПР, ако от останалите обстоятелства, свързани с процесния договор, следва извод в обратната посока.

В тази връзка, съгласно чл. 8 от груповия договор, ползващ от застраховката е застраховащият, т.е. „Банка ДСК“ АД, което означава, че при настъпване на застрахователно събитие, плащането ще се извърши в полза на банката. Предвидени са само три изключения, при които ползващо лице е застрахованият – при смърт в резултат на злополука при ПТП; при пълна трайна неработоспособност вследствие на злополука при ПТП; при настъпване на обстоятелства, поради които застрахованото лице не може да се ползва от риска нежелана безработица, но се възползва от риска временна неработоспособност. Щом като застрахователното обезщетение по същество е уговорено в полза на „Банка ДСК“ АД, то за кредитополучателя липсва интерес от сключването на договора за застраховка. Тъй като в икономически смисъл няма друга причина за сключването на договора за застраховка освен функцията му на предпоставка за отпускането на самия кредит, съдът приема, че този договор се е явявал задължително условие за получаване на кредита, въпреки че формално не е посочено като такова в самия договор.

Правилни са констатациите на ответника, че фиксираният в договора ГПР - 6,70% е неточен и заблуждава потребителя, тъй като размерът на застрахователната премия следва да се включи в ГПР, съобразно нормата на чл. 19, ал. 1 от ЗПК. Този ГПР-6,70% не отговаря на разходите, които ще направи потребителя, тъй като не обхваща и размера на застрахователното възнаграждение, поради което ще се получи разлика между посочения и действително прилагания ГПР. Не става ясно каква е причината, поради която застрахователната премия да не бъде включена в ГПР, освен по този начин да се постига заобикаляне на забраната по чл. 19, ал. 4 ЗПК, а именно: годишният процент на разходите да не бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в евро и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България.

При това положение, съдът приема, че застрахователната премия е общ разход по кредита, доколкото присъединяването по договора за застраховка е неразривно свързано със сключването на договора за кредит за текущо потребление. На 09.10.2024г. на „Банка ДСК“ АД е било известно, че А. Б. Й. ще заплати възнаграждение по застраховка „Кредитна защита“, поради което е следвало то да участва при формирането на ГПР.

Кредиторът има задължението да предостави на потребителя цялата информация за

предлаганата услуга, при това ясно, вярно и коректно. Размерът на ГПР е основен фактор при вземане на решение дали потребителят да избере услугите на конкретната кредитна институция или да предпочете друга. Затова е необходимо в ГПР да бъдат описани всички общи разходи, които трябва да заплати длъжника, а не същият да бъде поставен в положение да тълкува клаузите на договора и да преценява кои суми точно ще дължи. Интерпретирането от страна на кредитополучателя на уговорките от договора и разсъждаването дали те създават задължение за допълнителен разход, невключен в ГПР, противоречи на изискването за яснота, въведено в нормата на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК. Следователно, поради предоставената невярна и подвеждаща информация относно реалния размер на ГПР, прилаганата търговска практика е нелоялна, тъй като има за резултат или е възможно да има за резултат вземане на търговско решение от средния потребител, което той не би взел без използването ѝ.

В заключение, съдът приема за осъществена визираната в заповедта хипотеза на чл. 68д, ал.1, предл. 1-во от ЗЗП, във вр. с чл. 68 г, ал. 4, вр. с чл. 68в ЗЗП, което обосновава извод за законосъобразност на оспорения акт и неоснователност на подадената срещу него жалба.

Мотивиран от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, **Административен съд София-град.**

## **Р Е Ш И:**

**ОТХВЪРЛЯ** жалбата на „Банка ДСК“ АД, ЕИК[ЕИК], представлявано от Б. Ф. С. и С. Л. С., срещу **заповед № 1248/03.02.2025г.** на председателя на Комисията за защита на потребителите.

**РЕШЕНИЕТО** подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията за постановяването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

**РЕШЕНИЕТО** да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.138 АПК.

**Съдия:**